

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Adam Bodnar

Warszawa, 4/09/2017

WZF.037.1.2017.TO

Pan
Stanisław Gogacz
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Wielce Szanowny Panie Przewodniczący,

nawiązując do pisma z dnia 31 lipca 2017 r. w sprawie prośby o sporządzenie opinii w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (druk senacki nr 560) uprzejmie przedkładam przedmiotową opinię, do ewentualnego wykorzystania.

Załącz. 3

z wyrazami szacunku,

Bodnar

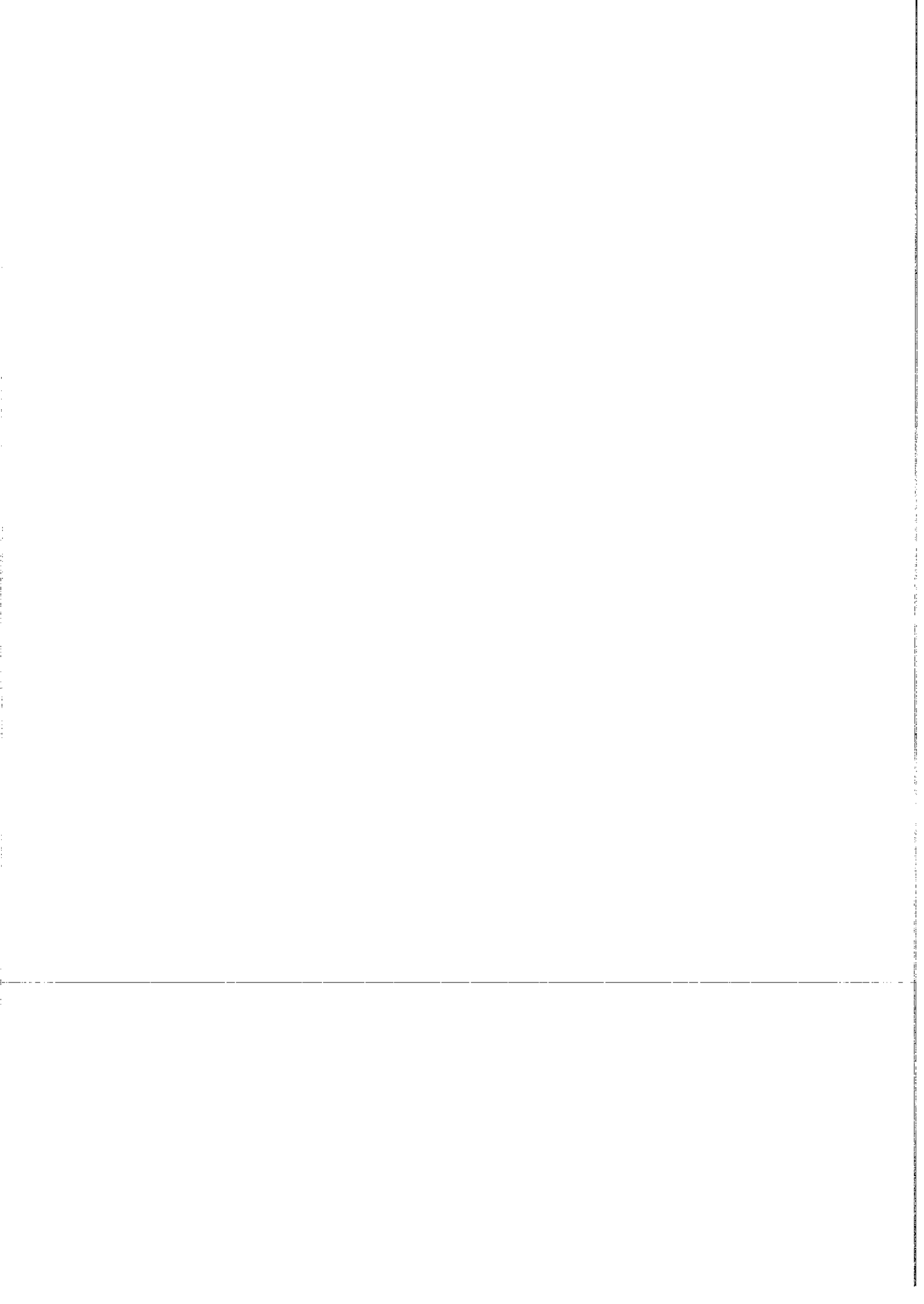

WZF.037.1.2017.TO

Opinia do projektu ustawy Komisji Praw Człowieka i Praworządności i Petycji o zmianie
ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (druk 560)

Rzecznik Praw Obywatelskich podejmował problem rehabilitacji pomówionych policjantów i postulował (RPO-632772 z dnia 29 maja 2013 r. do Ministra Spraw Wewnętrznych – w załączeniu) o skorelowanie regulacji prawnych, zawartych w art. 135 r ust. 5 ustawy o Policji z art. 145 § 1 pkt 8, art. 146 § 1 i art. 151 § 2 k.p.a. w celu stworzenia mechanizmu, umożliwiającego policjantowi wynagrodzenie szkody z tytułu niesłusznego zwolnienia dyscyplinarnego ze służby. Wymaga to stworzenia podstaw do stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji o wydaleniu ze służby. Brak tej możliwości, ze względu na brzmienie art. 135r ust. 5 ustawy, uniemożliwia realizację konstytucyjnego prawa określonego w art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Aktualnie obowiązujące przepisy ustawy o Policji uniemożliwiają wznowienie postępowania dyscyplinarnego po upływie 5 lat od uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu (art. 135r ust. 5). W przypadku wymierzenia funkcjonariuszowi Policji kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby (art. 134 pkt 6) na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 3 prełożony zwalnia policjanta ze służby. Rozkaz personalny wydany na tej podstawie

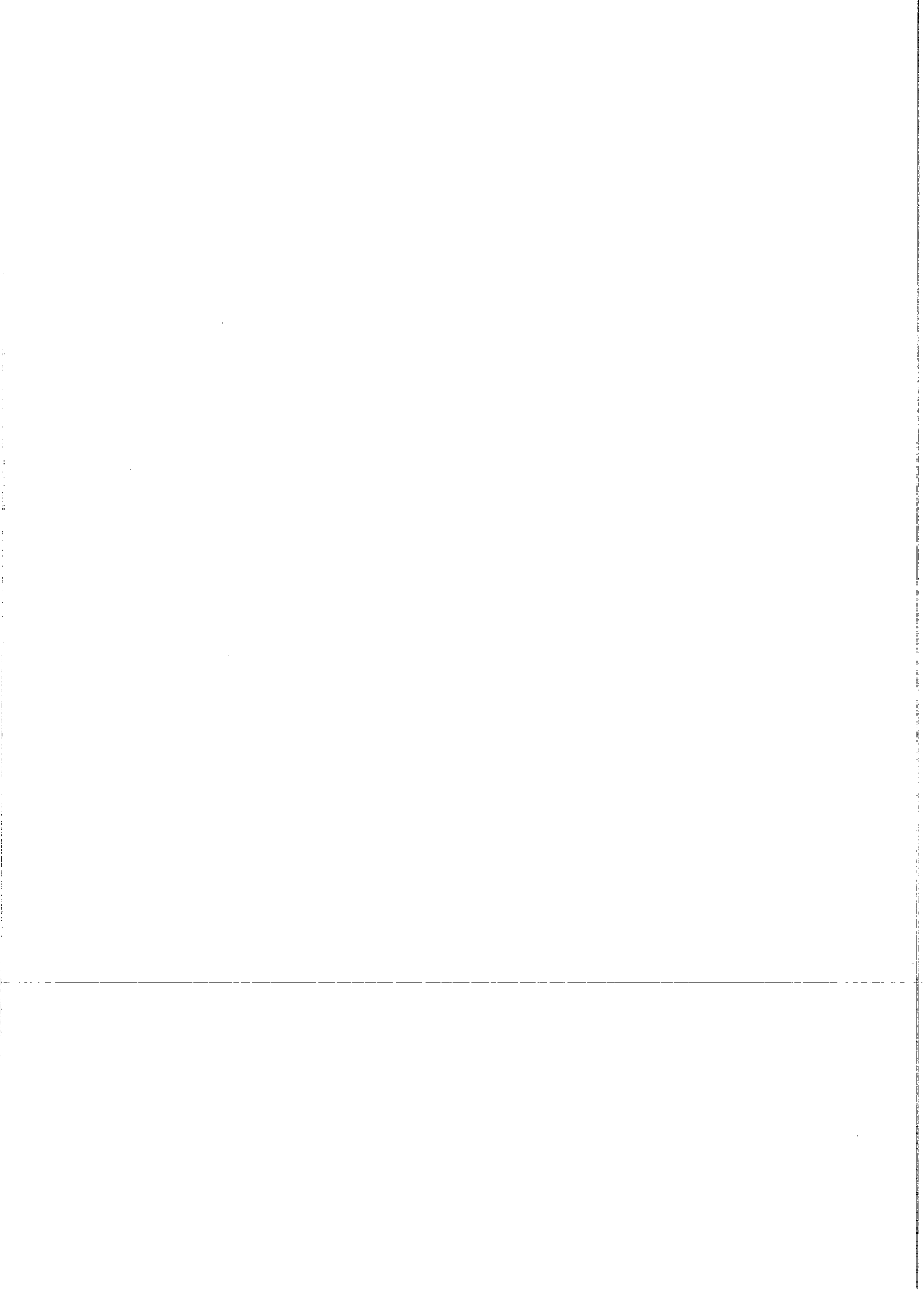

należy do rozkazów o charakterze egzekucyjnym. Służy on wykonaniu innej decyzji administracyjnej – orzeczenia dyscyplinarnego wymierzającego karę dyscyplinarną wydalenia ze służby. Podstawą rozkazu o zwolnieniu ze służby jest w tym wypadku, obok art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji jest przepis art. 135o ust. 4, który stanowi, że przełożony właściwy w sprawach osobowych, po uprawomocnieniu się orzeczenia dyscyplinarnego, wykonuje karę wydalenia ze służby poprzez wydanie rozkazu personalnego o zwolnieniu ukaranego ze służby. Materialnoprawną podstawę rozkazu stanowi art. 134f ustawy o Policji, zgodnie z którym kara wydalenia ze służby oznacza zwolnienie ze służby w Policji. Postępowanie w sprawie osobowej – jako obligatoryjnie wdrażany tryb egzekucji kary dyscyplinarnej, wyłącza wszystkie inne zapory i przeszkody w zwolnieniu ze służby. Taka konstrukcja wyłącza możliwość badania zasadności wymierzenia kary w postępowaniu służącym kontroli legalności decyzji zwalniającej ze służby. W tym postępowaniu organ odwoławczy i sąd administracyjny bada wyłącznie właściwość organów kadrowych, rodzaj zastosowanej w postępowaniu dyscyplinarnej kary i prawomocność orzeczenia dyscyplinarnego¹ (wyrok NSA z dnia 25 października 1999 r. sygn. akt II SA 1610/99).

Uchylenie wyłącznie art. 135r ust. 5 ustawy o Policji mogłoby spowodować sytuację, w której z obrotu prawnego wyeliminowany zostało orzeczenie dyscyplinarne, natomiast w dalszym ciągu istniałby rozkaz personalny o zwolnieniu ze służby (decyzja administracyjna), do którego zastosowanie znajduje zasada trwałości decyzji administracyjnych wynikająca z art. 146 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Rozszerzenie treści przepisu art. 42 ust. 7 ustawy o Policji o okoliczności wskazane art. 1 pkt 1 projektu ustawy pozwoli na powrót do służby funkcjonariuszy Policji, jeżeli w stosunku do nich zapadło prawomocne orzeczenie, o którym mowa w art. 135s ust. 1 pkt 1, w postępowaniu dyscyplinarnym, które wznowiono ze względu na to, że prowadzone przeciwko niemu, o ten sam czyn, postępowanie karne (lub wykroczeniowe), zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu niepopelnienia przestępstwa albo przestępstwa skarbowego (wykroczenia lub wykroczenia skarbowego) lub braku ustawowych znamion czynu

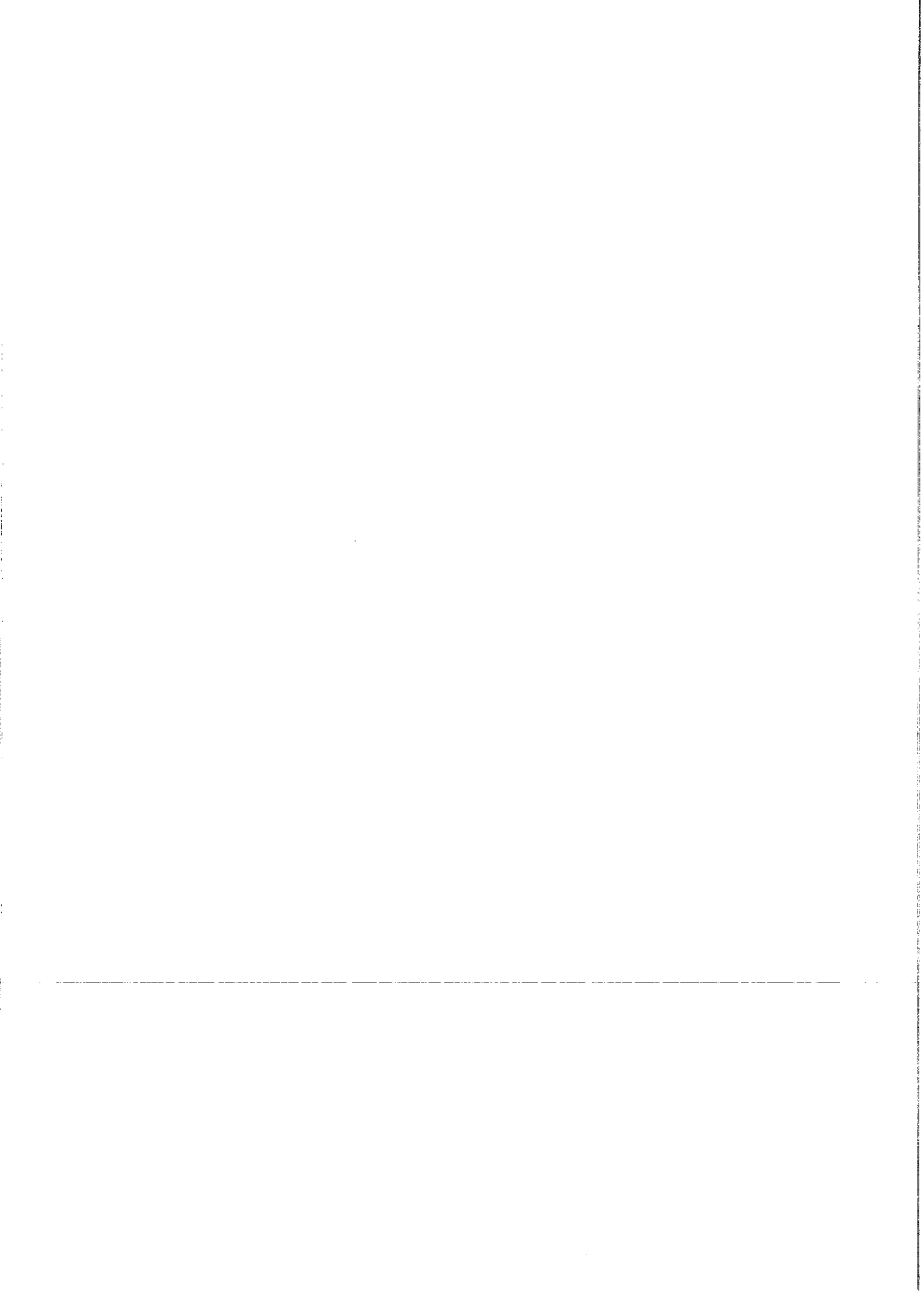
¹ W.Maciejko, A. Korcz-Maciejko „Postępowanie w sprawach osobowych w Policji” Wydawnictwo GASKOR Wrocław 2010 s. 294.

zabronionego. Przywrócenie policjanta do służby nastąpi zatem bez konieczności uchylecia rozkazu personalnego (decyzji administracyjnej) o zwolnieniu ze służby w trybie art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji, co realizuje postulaty Rzecznika.

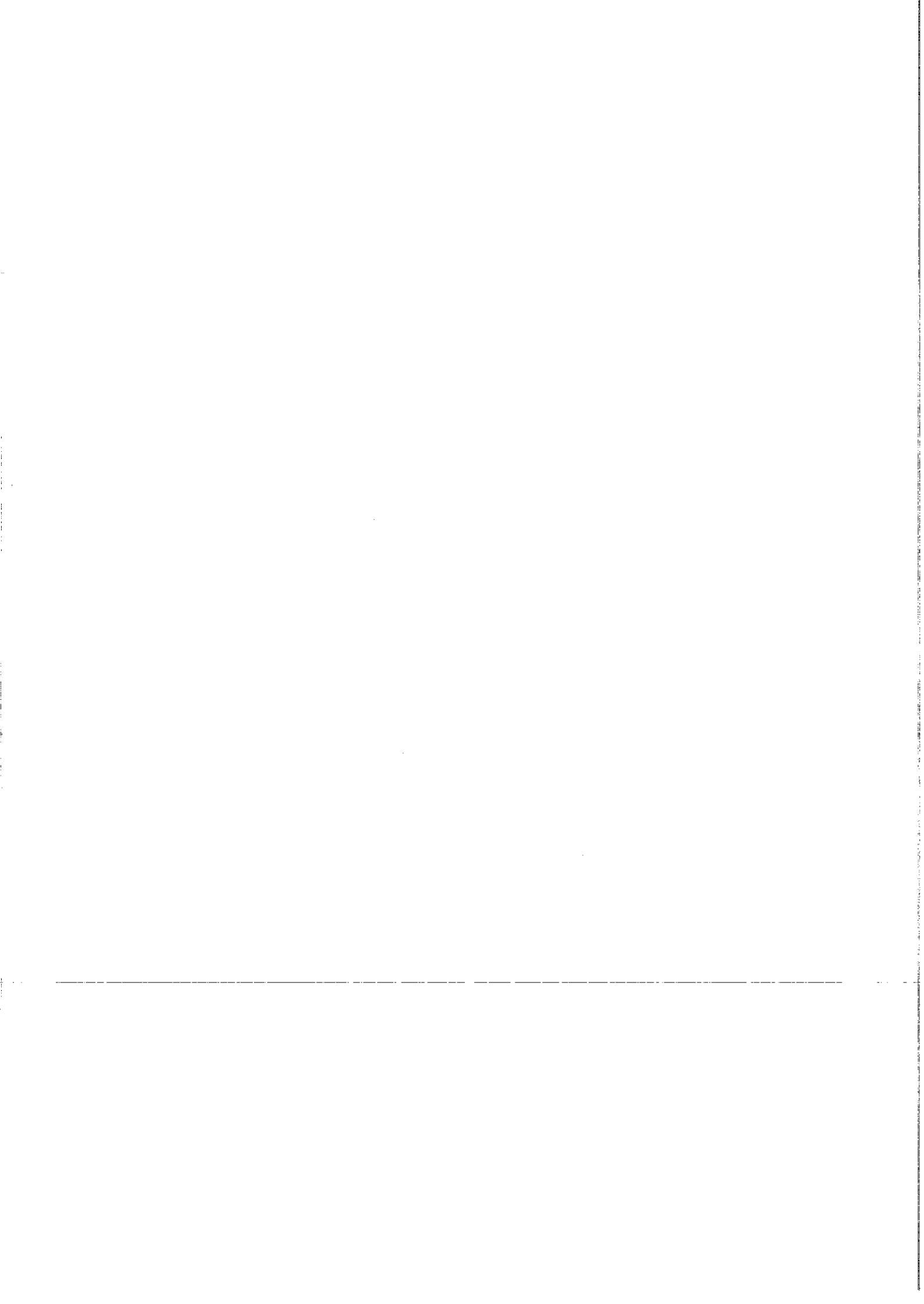
W uzasadnieniu projektodawca wskazuje, że celem projektu ustawy jest realizacja postulatów zawartych w indywidualnej petycji polegającym na umożliwieniu rehabilitacji prawnej i powrotu do służby uniewinnionego – po 12 latach – policjanta. Projekt nie zapewnia jednak pełnej rehabilitacji uniewinnionego funkcjonariusza. Nie zapewnia także ochrony prawnej policjantom narażonym na pomówienie.

Zgodnie z art. 42 ust. 5 ustawy policjantowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za 1 miesiąc. Takie samo świadczenie przysługuje osobie, o której mowa w ust. 3. Odnosząc treść przytoczonego przepisu do osoby, która została prawomocnie uniewinniona dopiero po 12 latach, z czego przez większość tego okresu pozostawała poza służbą, należy wskazać, że świadczenie pieniężne (maksymalnie za 6 miesięcy) nie stanowi ze strony Państwa adekwatnej rekompensaty za krzywdę funkcjonariusza. Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 marca 2016 r. (sygn. akt I OSK 2533/14) świadczenie pieniężne za okres pozostawania poza służbą ma czynić zadość konsekwencjom pozostawania poza służbą zwłaszcza w najbardziej odczuwalnej sferze ekonomicznej. Ma ono charakter rekompensacyjny. Oznacza to, że ma za zadanie wyrównać poniesioną przez funkcjonariusza szkodę w związku ze zwolnieniem ze służby. Rozstrzygając o przyznaniu tego świadczenia organ ma obowiązek zweryfikować, jakie skutki w sferze finansowej spowodowało zwolnienie funkcjonariusza ze służby. Naturalnie policjantowi przysługuje droga sądowa dochodzenia roszczenia o utracone korzyści w postaci różnicy pomiędzy uposażeniem, które otrzymałby, gdyby pełnił służbę, a świadczeniem za okres pozostawania poza służbą, wypłaconym na podstawie art. 42 ust. 5 ustawy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014 r. sygn. akt III CZP 91/14). Wiąże się to jednak z kolejnymi postępowaniami, a tym samym droga sądowa związana z realizacją art. 77 ust. 1 Konstytucji ulega nieproporcjonalnemu wydłużeniu.

Rozwiązaniem tej niedogodności dla policjanta byłoby wprowadzenie do ustawy o Policji, a także odpowiednio do pragmatyk innych służb mundurowych, norm prawnych pozwalających na pełną rekompensatę okresu pozostawania poza służbą. Punktem wyjścia dla takich rozważań mogłaby być treść art. 81 i art. 82 ustawy z dnia 9 października 2009 r. o dyscyplinie wojskowej (Dz.U. z 2016 r. poz. 772 ze zm.). Zgodnie z art. 81 pkt 1 i art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b tiret 1 ustawy – jeżeli, orzeczenie o ukaraniu zostało uchylone, skutki jakie orzeczenie wywołało, ulegają uchyleniu w całości z zastrzeżeniem art. 82. W razie uchylenia orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej usunięcia z (...) zawodowej służby wojskowej ukaranemu wypłaca się uposażenie utracone wskutek kary dyscyplinarnej, należne żołnierzowi zawodowemu na zajmowanym stanowisku służbowym, według stawek obowiązujących w dniu uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tego dnia do dnia wypłaty, nie później jednak niż do dnia zaistnienia podstawy zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.

Policjant może skorzystać z ochrony prawnej na mocy przepisów art. 10 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz.U. poz. 1120). Zgodnie z jego treścią w przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej nastąpiła śmierć osoby bądź nastąpiło zranienie osoby w wyniku użycia lub wykorzystania broni palnej, właściwy przełożony lub osoba pełniąca służbę dyżurną - niezależnie od obowiązków, o których mowa w art. 39 ust. 1 - niezwłocznie zapewnia także uprawnionemu (tj. policjantowi art. 2 ust. 1 pkt 9) niezbędną pomoc, w szczególności psychologiczną lub prawną. Pomoc prawna, polega na zwrocie kosztów poniesionych na ochronę prawną do wysokości wynagrodzenia jednego obrońcy, określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999 i 2261), jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko uprawnionemu o czyn popełniony w związku z użyciem lub wykorzystaniem środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej, którego następstwem była śmierć osoby bądź zranienie osoby w wyniku użycia lub wykorzystania broni palnej, zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu niepopelnienia przestępstwa lub braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

Są to okoliczności związane z użyciem środka przymusu bezpośredniego. Niniejsza norma prawna swoim zakresem nie obejmuje jednak sytuacji, gdy np. funkcjonariusz zostanie pomówiony o popełnienie czynu zabronionego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych. W praktyce taka osoba może otrzymać pomoc prawną, jeżeli samodzielnie opłaca składki na Fundusz Ochrony Prawnej prowadzony przez NSZZ Policjantów, może też otrzymać pomoc finansową od przełożonego właściwego w sprawach osobowych z funduszu socjalnego.

Rozwiązaniem dla braku ochrony prawnej pomówionych funkcjonariuszy mogłaby być transpozycja norm prawnych wynikających z art. 164 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz.U. z 2017 r. poz. 631). Zgodnie z treścią niniejszego przepisu funkcjonariusz podczas i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych korzysta z ochrony prawnej przewidzianej w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny dla funkcjonariuszy publicznych. Funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów obrony, jeżeli postępowanie karne, wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, zostanie prawomocnie zakończone: orzeczeniem o umorzeniu postępowania wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopełnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym. Koszty obrony zwraca się ze środków budżetu państwa na wniosek funkcjonariusza, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego obrońcy, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze.

Załącznik 2

Sporządził: Tomasz Oklejak
Naczelnik Wydziału ds. Żołnierzy i Funkcjonariuszy

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

Warszawa,*24.12.2013 r.*.....

RPO-632772-XVIII/12/GK

Pan Bartłomiej Sienkiewicz

00-090 Warszawa Tel. centr. 22 551 77 00
Al. Solidarności 77 Fax 22 827 64 53

Minister Spraw Wewnętrznych

Szanowny Panie Ministrze

Na wniosek Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich została zbadana sprawa zgodności z Konstytucją RP art. 135r ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1686 ze zm.). Przepis ten przewiduje, że postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Oznacza to, że nawet wówczas, gdy orzeczenie dyscyplinarne zawiera istotne wady prawne, nie ma możliwości po upływie wskazanego terminu wznowienia postępowania dyscyplinarnego i uchylecia wadliwego orzeczenia.

Powyższa okoliczność nabiera szczególnego znaczenia, gdy w wyniku wydania orzeczenia dyscyplinarnego nastąpiło wydalenie policjanta ze służby. Z art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji wynika bowiem, że policjanta zwalnia się ze służby w przypadku wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby. Zwrócić zaś trzeba uwagę, że czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, wypełniający jednocześnie znamiona przestępstwa lub wykroczenia albo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od

odpowiedzialności karnej (art. 132 ust. 4 ustawy o Policji). Może więc się tak zdarzyć (o czym świadczą sprawy rozstrzygane przez sądy administracyjne), że wcześniejsze orzeczenie dyscyplinarne będzie odmienne w zakresie orzekania o winie od późniejszego wyroku sądowego uniewinniającego policjanta. Jednakże w takiej sytuacji (zwłaszcza wówczas, gdy postępowanie karne było prowadzone przewlekłe) na przeszkodzie we wznowieniu niektórych postępowań dyscyplinarnych stoi art. 135r ust. 5 ustawy o Policji.

Z orzecznictwa sądowego (m. in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt II SA/Wa 1718/07; z dnia 16 maja 2012 r., sygn. akt II SA/Wa 506/12) wynika, że termin określony w art. 135r ust. 5 ustawy o Policji jest terminem materialnoprawnym, gdyż z jego upływem następuje wygaśnięcie kompetencji organu do wznowienia postępowania dyscyplinarnego. W konsekwencji, skoro po upływie tego terminu nie jest możliwe wzruszenie wadliwego prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, były policjant nie ma też możliwości skutecznego podważenia wydanej na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji decyzji o zwolnieniu ze służby. Nie aktualizuje się bowiem przesłanka uprawniająca do żądania wznowienia postępowania administracyjnego (art. 145 § 1 pkt 8 k. p. a.) w postaci uchylecia rozstrzygnięcia w oparciu, o które została wydana ta decyzja.

Jak się wydaje, obowiązująca w zakresie wznowiania postępowań dyscyplinarnych regulacja nawiązuje do rozwiązania zawartego w art. 146 § 1 k. p. a. Zgodnie z jego treścią uchylecie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 1 i 2 k. p. a. nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło

dziesięć lat, zaś z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 3-8 oraz w art. 145a i art. 145b k. p. a., jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat. Przyjęte w tym zakresie rozwiązanie jest wyrazem kompromisu pomiędzy zasadą praworządności a zasadą trwałości decyzji administracyjnych. W rezultacie, gdyby nawet nie istniało ograniczenie czasowe wznawiania postępowań dyscyplinarnych zawarte w art. 135r ust. 5 ustawy o Policji, to i tak co do zasady nie byłoby możliwe uchylene decyzji o zwolnieniu policjanta ze służby, właśnie z uwagi na treść art. 146 § 1 k. p. a.

W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich upływ czasu może powodować nieodwracalne skutki, które musi brać pod uwagę ustawodawca wyważając konkurujące ze sobą wartości konstytucyjne. Z perspektywy sytuacji prawnej zwolnionych funkcjonariuszy Policji oznacza to, że ustawodawca nie tylko musi brać pod uwagę możliwość ich przywrócenia do służby po ustaleniu bezprawności takiego zwolnienia, lecz także konieczność ochrony wolności i praw innych osób. Funkcjonariusze Policji z mocy obowiązującego prawa są bowiem umocowani do stosowania środków przymusu bezpośredniego (art. 16 ust. 1 ustawy o Policji) czy też mają prawo użycia broni palnej (art. 17 ust. 1 ustawy o Policji). Mogą więc stosować środki, które wprost ingerują w fundamentalne prawa jednostki takie jak nietykalność osobista i wolność osobista (art. 41 ust. 1 Konstytucji RP) czy też jej życie (art. 38 Konstytucji RP).

Upływ czasu wywołuje zmiany zarówno w sferze fizycznej jak też w sferze psychicznej człowieka. Funkcjonariusz Policji zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 25 ust. 1 ustawy o Policji musi posiadać zdolność fizyczną i psychiczną do służby w formacjach uzbrojonych, podległych szczególnej dyscyplinie służbowej, której gotów

jest podporządkować się. Zdolność ta jest zaś wymagana właśnie z uwagi na konieczność ochrony praw i wolności innych osób. Z tych powodów - zdaniem Rzecznika - nie wchodzi w tym przypadku w grę po upływie dość długiego okresu pozostawania poza służbą, proste uchylenie rozstrzygnięcia o wydaleniu ze służby i przywrócenie danej osoby do służby w Policji na stanowisku równorzędnym (art. 42 ust. 1 ustawy o Policji). Stwierdzenie to nie oznacza jednak akceptacji dla rozwiązania przyjętego w art. 135r ust. 5 ustawy o Policji.

Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich problem dotyczy wzajemnych relacji zachodzących pomiędzy art. 145 § 1 pkt 8, art. 146 § 1, art. 151 § 2 k. p. a. i art. 135r ust. 5 ustawy o Policji. O ile bowiem ze wskazanych powyżej względów można zaakceptować ograniczenia czasowe w zakresie możliwości przywrócenia funkcjonariusza Policji do służby, to nie sposób zaakceptować pozbawienia takiej osoby prawa do wynagrodzenia szkody, jaka została jej wyrządzona w wyniku niezgodnego z prawem działania organu władzy publicznej. Do takiego finalnego rezultatu prowadzi zaś pozostawanie w obrocie prawnym art. 135r ust. 5 ustawy o Policji.

Jak już wskazano, zgodnie z art. 145 § 1 pkt 8 k. p. a. w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które następnie zostało uchylone lub zmienione. Co prawda po upływie 5 lat od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji nie można jej uchylić z powodów wskazanych w art. 145 § 1 pkt 8 k. p. a. (art. 146 § 1 k. p. a.), jednak wówczas organ administracji zobowiązany jest stwierdzić wydanie zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa (art. 152 § 1 k. p. a.). Brak możliwości wznowienia

)

)

postępowania dyscyplinarnego w sprawie policjanta po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia powoduje, że w tym przypadku nie zaktualizuje się przesłanka do wznowienia postępowania administracyjnego z art. 145 § 1 pkt 8 k. p. a. W konsekwencji nie ma też prawnej możliwości orzeczenia, że kwestionowana decyzja o zwolnieniu policjanta ze służby została wydana z naruszeniem prawa.

Z art. 417¹ § 2 k. c. wynika natomiast, że jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Tymczasem w omawianym zakresie - jak już wskazano - nie istnieje możliwość stwierdzenia niezgodności z prawem ostatecznej decyzji o zwolnieniu policjanta ze służby. Stan ten, którego bezpośrednim źródłem jest art. 135r ust. 5 ustawy o Policji, uniemożliwia w związku z tym realizację konstytucyjnego prawa określonego art. 77 ust. 1 Konstytucji RP. Stanowi on, że każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działania organu władzy publicznej.

Przedstawiam powyższe uwagi stosownie do art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147 ze zm.) z prośbą o ich analizę, a także, jeśli Pan Minister je podzieli, z prośbą o podjęcie działań w celu dostosowania krytykowanego stanu prawnego do standardu konstytucyjnego.

Z poważaniem

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Obywatelskich

Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

BMP-0790-3-4/2013/PS

PP

Warszawa, dnia 8. lipca 2013 r.

BUREAU PRZECYWIKA
PRZ
WPL 2013-07-16
ZAL NF 15744035

**Pani Irena Lipowicz
Rzecznik Praw Obywatelskich**

Szanowna Pani Rzeczniku,

W nawiązaniu do wystąpienia Pani Rzecznik z dnia 29 maja 2013 roku (sygn. RPO-632772-XVIII/12/GK), dotyczącego art. 135r ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Instytucję wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania dyscyplinarnego regulują przepisy art. 135r i 135s ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji (t.j.: Dz. U. z 2011 roku Nr 287, poz. 1686 z późn. zm.), w których zostały określone formalne i materialne podstawy wznowienia ww. postępowania oraz sposób jego zakończenia. Jednym z warunków formalnych niezbędnych do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania dyscyplinarnego jest zachowanie terminu, który wymieniono w art. 135r ust. 5 cyt. ustawy, tj. 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Wskazany przepis prawa, niezależnie od okoliczności towarzyszących sprawie, uniemożliwia wznowienie postępowania dyscyplinarnego, od zakończenia którego upłynęło 5 lat. Z powyższego wynika, że pomimo zaistnienia w sprawie przesłanek do wznowienia postępowania, nastąpi prawny obowiązek wydania postanowienia o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego z powodu upływu ww. 5-letniego terminu.

W ocenie Komendy Głównej Policji, przepis art. 135r ustawy o Policji pełni funkcję ochronną i gwarantującą stabilność obrotu prawnego w kontekście negatywnych następstw dla służby, które mogłyby zostać wywołane poprzez wzruszenie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego. Niemniej jednak, z uwagi m.in. na sygnalizowane wątpliwości, Komenda Główna Policji rozważa konieczność zmiany wymienionych przepisów prawa.

W związku z powyższymi, decyzją Komendanta Głównego Policji nr 213 z dnia 20 maja 2013 roku został powołany zespół do opracowania założeń do projektu ustawy regulującej odpowiedzialność dyscyplinarną policjantów. Należy podkreślić, że ww. zespół będzie dążył do wypracowania rozwiązań dotyczących odpowiedzialności dyscyplinarnej policjantów, które pozwolą na zabezpieczenie słusznego interesu służbowego, który łączy się z interesem społecznym oraz zapewnią możliwość dochodzenia roszczeń przez policjantów z tytułu niesłusznego ukarania, zwłaszcza jeżeli zostali niewinieni w postępowaniu karnym.

Trzymam w miłej pamięci

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH**
[Signature]
p. Marek JANLONSKI
Podsekretarz Stanu

